

ex. ř., a tu jest uvážiti předpis § 170 č. 5 ex. ř., podle něhož jest veškerá práva k nemovitosti, která by nedopouštěla její dražby, ohlásiti u soudu nejpozději při dražebním roku před počátkem dražby, jinak by již nemohla býti uplatňována k této nemovitosti na újmu bezelstného vydražitele. Co jest takto ustanoveno v příčině nemovitosti samé, platí i o příslušenství, jehož vlastnictví nabývá vydražitel zároveň s vlastnictvím nemovitosti (Sb. n. s. 9751). Že dovolatelka nebyla bezelstnou vydražitelkou, vychází z toho, co shora jest uvedeno. Jaký význam mělo pro dovolatelku prohlášení exekučního komisaře, že stroje se budou prodávati jako příslušenství, vysvětlil již správně odvolací soud, a když dovolatelka teprve v dovolání tvrdí, že staré stroje byly nahrazeny novými, jde o nepřipustnou novotu. Odvolací soud proto věc správně posoudil s hlediska právního. Při tom jest nerozhodné, zda mlýn, s nímž stroje byly pevně spojeny, byl ve spoluvlastnictví dvou osob, a že v exekuční dražbě vydražila dovolatelka celý mlýn. Nezáleží ani na tom, zda předmětné stroje byly v exekučním řízení jako příslušenství popsány a odhadnuty, když dovolatelka nebyla právě v příčině těchto strojů v dobré víře.

Čís. 15704.

K zachování lhůty podle § 2 vlád. nař. čís. 465/20 Sb. z. a n. stačí, že námítky ministerstva vnitra proti zápisu došly rejstříkového soudu v této lhůtě, třebaže bližší jejich odůvodnění došlo teprve po lhůtě.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1936, R I 1406/36.)

Prv ý s o u d zamítl žádost firmy »Schlossbrauerei D.«, společnost s r. o., o zápis zvýšení kmenového kapitálu do obchodního rejstříku, poněvadž k tomu ministerstvo vnitra odepřelo dáti souhlas. Rekursní s o u d nevyhověl stížnosti. D ů v o d y: Podle § 2 vlád. nař. ze dne 27. července 1920 čís. 465 Sb. z. a n. jsou sborové soudy první stolice před zápisem zvýšení kmenového kapitálu společnosti s r. o. do obchodního rejstříku povinny oznámiti to napřed ministerstvu vnitra a smí zápis povolit, nepodá-li toto ministerstvo, vyžádajíc si mínění zúčastněných ministerstev, do šesti týdnů ode dne, kdy došlo oznámení soudu, proti tomu námitek. Zvyšuje-li však společnost s r. o. kmenový kapitál na podkladě stabilizační bilance, přísluší podle § 15 zák. ze dne 15. června 1927 čís. 78 Sb. z. a n. ministerstvu vnitra právo zkoumati, byly-li splněny předpisy tohoto zákona i předpisy prováděcího nařízení čís. 27/28 Sb. z. a n. Předpokladem zápisu zvýšení kmenového kapitálu jest tedy souhlas ministerstva vnitra daný buď výslovně nebo mlčky nepodáním námitek. Není-li tento předpoklad dán, nemůže rejstříkový soud zápis provést. Soudu rejstříkovému nepřísluší také právo přezkoumávati důvody, které ministerstvo vnitra vedly k tomu, že odepřelo dáti souhlas k zápisu usneseného zvýšení kmenového kapitálu.

Nejvyšší s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, v němž bylo vytýkáno, že ministerstvem vnitra nebyla dodržena lhůta § 2 vlád. nař. čís. 465/20 Sb. z. a n.

D ů v o d y:

Co se tkne dodržení šestinedělní lhůty ministerstvem vnitra, shledává nejvyšší soud, že tato lhůta byla dodržena. Neboť ze spisů vyplývá, že řádně vybavená žádost společnosti »Schlossbrauerei« o zápis zvýšení kmenového kapitálu došla rejstříkového soudu dne 18. února 1936, — a jen tato má význam při počítání uvedené lhůty, a nikoli žádosti předchozí, vadné a neúplné, jež jí byly vráceny k doplnování, — byla soudem předložena ministerstvu vnitra podle záznamu kanceláře dnem 26. února 1936, takže mohla tam dojíti nejdříve dne 27. února 1936. Došlo-li podání tohoto ministerstva ze dne 6. dubna 1936, obsahující námitky proti zápisu, na rejstříkový soud dne 9. dubna 1936, byla zachována lhůta v § 2 vlád. nař. čís. 465/20 Sb. z. a n. výtčená, a soud nesměl již žádaný zápis povolit bez zřetele na to, že bližší odůvodnění námitek došlo soudu až 28. dubna 1936, poněvadž ministerstvo není povinno, aby soudu oznamovalo důvody svých námitek, a soud také není povolán, aby zkoumal důvodnost námitek (rozhodnutí čís. 871 Sb. n. s.), ani zda trvají mimořádné poměry ve smyslu § 2 uvedeného nařízení (rozhodnutí čís. 8339 Sb. n. s.). Důsledkem toho se nepříčí napadené usnesení zákona.

Čís. 15705.

Ani zadržovací právo podle čl. 313 obch. zák., ani zákonné zástavní právo podle čl. 382 obch. zák. neopravňují speditéra k svémocnému prodeji věcí, na něž se práva ta vztahují. Na tom nic nemění, že byl na jmění dlužníkovy prohlášen konkurs. Proti nároku na vydání výtěžku ze svémocného prodeje nelze namítati k započtení vzájemnou pohledávku.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1936, Rv I 416/35.)

Žalující správce konkursní podstaty firmy Jan M. D. přednesl, že žalovaná speditérská firma prodala svémocně a bez účasti žalujícího zboží, úpadkyní u ní uskladněné, pro dlužné skladné, dovolávajíc se zákonného práva k uskladněnému zboží jí příslušejícího, zdráhá se však výtěžek správci podstaty vydati. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl. **O d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Prvý soud zamítl žalobu v podstatě proto, že podle § 44 uvoz. zák. k obch. zák. zadržovací práva a zákonná zástavní práva mohou býti uplatňována pro případ konkursu způsobem a s týmiž účinky jako mimo konkurs, a poněvadž v souzeném případě správce konkursní podstaty nenahradil žalované skladné, pro které uplatňuje žalovaná zadržovací právo, zůstaly věci v moci žalované a byla proto tato oprávněna realizovati zákonné zástavní právo tím spíše, předcházela-li o tom dohoda se správcem konkursní podstaty, a není proto povinna výtěžky prodeje vydati do rukou správce podstaty a přijímati teprve později kvotu podle výsledku konkursu na ni připadlou. Tento právní názor není správný. Jest pravda, že prohlášení konkursu nemá žádného vlivu na retenční a zákonné zástavní právo.